

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.318 van 19 april 2004
in de zaak A. 101.051/X-10.172.**

In zake : Marcel BEETS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. BINNEMANS,
kantoor houdende te 3980 TESSENDERLO,
Schoterweg 40

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel BEETS op 28 februari 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 30 januari 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van 8 oktober 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een loods, bijhorende bergplaatsen en afdaken op een perceel gelegen te Tessenderlo, Belledreef, kadastraal bekend Sectie D, nr. 1049 s;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op de beschikking van 30 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. STEENBERGEN die, loco Advocaat L. BINNEMANS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 29 april 1998 aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Tessenderlo de vergunning vraagt voor de "regularisatie van verbouwing van loods"; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Tessenderlo deze vergunning op 13 mei 1998 weigert; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg op 8 oktober 1998 het beroep van verzoeker tegen voornoemde weigeringsbeslissing verwerpt en de regularisatievergunning weigert; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 30 januari 2001 het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 8 oktober 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg, verwerpt en op zijn beurt de regularisatievergunning weigert; dat dit de thans bestreden beslissing is;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie met betrekking tot zijn belang doet gelden wat volgt :

- "A. De regularisatieaanvraag kan slechts worden verleend na de opstelling van het certificaat bedoeld in art. 158 § 2.
- B. Het certificaat wordt enkel opgesteld indien:
 - de regularisatievergunning werd aangevraagd;
 - de regularisatievergunning kan worden verleendHierover beslist de stedenbouwkundige inspecteur.

Met andere woorden, indien de stedenbouwkundige inspecteur de mening is toegedaan dat er geen regularisatie mogelijk is, dan wordt door hem geen certificaat afgeleverd.

Dat aldus in de veronderstelling dat een regularisatievergunning geweigerd wordt, er de facto geen enkele beroepsmogelijkheid openstaat voor de rechtzoekende.

Dat er immers geen certificaat kan worden voorgelegd. Dat zonder certificaat geen regularisatie mogelijk is.

Dat het onmogelijk de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest, enerzijds een mogelijkheid te voorzien om een regularisatieaanvraag in te dienen, doch anderzijds ervoor te zorgen dat er ingeval van weigering er de facto geen beroepsmogelijkheid openstaat.

Dat de regeling onwettig is en geheel in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Dat aan deze regeling, en dus ook aan de vereiste van het certificaat, dan ook geen gevolg kan worden gegeven.";

dat verzoeker voorts betoogt dat sinds 8 maart 2002 de artikelen 158 en 159 D.R.O. zijn aangepast, dat sindsdien een regularisatievergunning kan verkregen worden zonder dat voorafgaandelijk een certificaat moet worden voorgelegd, dat hij derhalve het vereiste belang bij het annulatieberoep heeft;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat "de beslissende overheid een gebonden bevoegdheid heeft gekregen in artikel 159 DORO(, dat) de overheid (...) geen regularisatie meer (kan) verlenen zonder het betreffende certificaat", dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat op het moment van het indienen van het verzoekschrift een certificaat bestond, dat de verwerende partij verder stelt dat de argumentatie van verzoeker dat "de artikelen 158-159 DORO ondertussen werden gewijzigd bij decreet van 8 mei 2002" voorbij gaat aan de vaste rechtspraak van de Raad van State die vereist dat het belang bestaat op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, dat verzoeker derhalve niet het vereiste belang bij het beroep verwerft door de hiervoor vermelde wijziging van het decreet;

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van verzoeker in zijn laatste memorie, waarbij onder meer wordt gesteld "dat het onmogelijk de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest, enerzijds een mogelijkheid te voorzien om een regularisatieaanvraag in te dienen, doch anderzijds ervoor te zorgen dat er ingeval van weigering er de facto geen beroepsmogelijkheid openstaat (,) dat deze regeling onwettig is en geheel in strijd met het gelijkheidsbeginsel ", niets afdoet aan de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat de bevoegde

vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat verzoeker hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat verzoeker niet het vereiste belang heeft bij het beroep; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.